

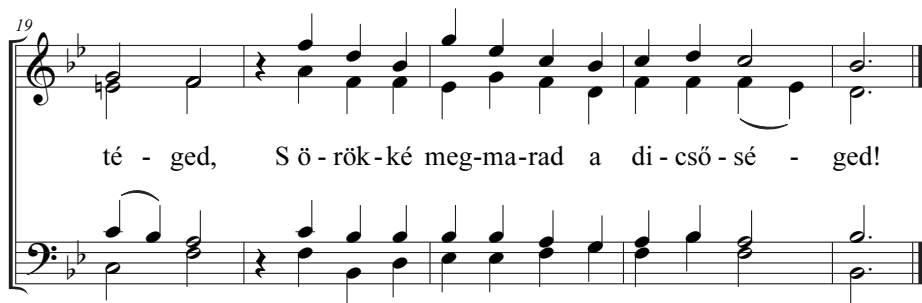
118. Úr Istenünk, szent neved...

1. Úr Is - te - nünk, szent ne - ved le - gyen áld - va,

E - gész föl - dön zeng-jen di - csé - re - ted; Az é - gi

kar és Áb - ra - hám - nak mag - va Hő i - má - val há - lá - kat

ad ne - ked; Mind di - csér - nek és ma - gasz - tal - nak

2. Hogy ellenségedet megszegyenítsed, Kicsinyeidet segített ebben;
Hogy a gonosznak hatalmát megtörjed, Velünk csodát teszel az új frigyen.
Szentlelkeddel erősítesz bennünket, Így néped veled győzedelmet nyerhet.
3. Ó, mily hatalmat mutatsz és jóságot Az emberek iránt, jó Istenem!
Te égi szeretettel megbocsátod A megtérőknek bűnét kegyesen.
Hiszen az ártatlanság kedves néked, Te azért választád e kicsiny népet.
4. Ím örök szövetségednek vérében Kegyelmedet csak gyermekid kapják,
Mert ekképp szóltál, ó, Uram, ígédben: – A kisdededé lesz a mennyország!
Azt tanítod, hogy kicsinyek legyenek, Kik nagyok voltak, amikor vétkeztek.
5. Ha szemlélem hatalmad végtelenjét, Seregek Ura, ó, szent Istenem,
A Napot, Holdat, s kezdednek sok művét, Nagyságodat mutatják mind nekem!
Erődöt és hatalmadat imádjuk, És teremtett műveidet csodáljuk!
6. Mi az ember, hogy gondolsz mindig véle, És hogy Te megemlékezel róla?
Hogy elvezesd az üdvnek ösvényére, Testbe s vérbe öltöztetted magadat;
És hogy az embert bűnéből megváltasd, Önmagadat is áldozatul adtad.
7. Az Atya Őt egy időre elhagyta, Hogy dicsőséggel koronázza meg;
Nagy hatalma a sírból kiragadta, Hogy megdicsőült testben keltse fel;
A megváltott is így nyer igazságot, Kegyelmet és örökkévalóságot.
8. A mennyben egykor naggyá teszed néped, Ha bevégezte hitének harcát;
Ott örülnek majd örökké előtted, És dicsőségben látják szent orcád.
Úr Isten, örök áldást, dicséretet Zeng mindig gyermekidnek kara néked.

Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla? Vagy az embernek fia, hogy meglátogatod őtet?